

betalt, itu. Det vilde være ikke saa ringe en Fordel, og selv om den ledsagedes af nogle Ulemper i visse Henseender, tror jeg, man skulde finde sig deri, men naturligvis ogsaa, som den højtærede Justitsminister fremhævede, gøre disse Ulemper saa smaa som muligt. Man maa nu ingenlunde tro, at den Fordel, Lovforslaget herved vil bringe, altid vil være saa stor. For allerede efter den gældende Ret er det ikke saadan, at man altid først efter 20 Aars Fristens Udløb er fri for ugrundede Regningskrav. Efter Domstolenes Praksis er det i Virkelighen saaledes, at i mange Tilfælde, hvor en Regning efter flere Aars Forløb præsenteres med Angivelse af, at det, man skulde levere, er leveret, og Modtageren paastaar, at han har betalt eller ikke husker noget om det, navnlig naar det er Smaating, og naar man har været vant til at betale kontant, vil Regningen slet ikke blive tagen til Følge af Domstolene. Man kunde nu befrygte, at der i den Henseende vil blive gjort en anden Praksis gældende, at man i Virkeligheden ubetinget vil holde paa de 5 Aar. Jeg tror, meget faa, i alt Fald private, gemme deres Fordringer i 5 Aar; man anser Fordringen for betalt, naar man har ventet et Aars Tid eller to.

Medens jeg saaledes mener, at Loven kunde bringe visse Fordele, man ikke bør kaste Vrag paa, maa jeg være ganske enig med den højtærede Minister, ikke for saa vidt hans Bemærkninger angaa § 3, men derimod, for saa vidt de angaa § 2. I ældre Tider, det vil sige før Fallitloven af 30. December 1858, altsaa en Lov, som er glemt af alle, undtagen af Jurister, som enten ere meget gamle eller have givet sig af med at studere Retshistorie, havde man en Sondring mellem Regningskrav og chirografariske Fordringer. (Afbrydelse af *Alfred Christensen*). Ja, dette malabariske Navn betyder Haandskriftskrav, og det første, der faldt mig ind, da jeg læste denne Lov, var, om man virkelig vilde opvække alle de Spørgsmaal, man havde den Gang — der er skrevet Bind om dem. Det var saaledes, at medens Regningskrav stode i sidste Klasse i Konkursordenen, vare de chirografariske Krav højt til Vejrs, de vare rigtig gode. I den Henseende maatte man nøje sondre mellem, hvad der var Regningskrav, og hvad der var skriftlig Forpligtelse, og dette medførte Hundreder af Processer og, jeg havde nær sagt, Tusinder af vanskelige Spørgsmaal. Jeg skal nu gerne indrømme, at man her har gjort sig Ulejlighed for

saa vidt muligt ikke at fremkalde Tvivlsspørgsmaal, men det staar dog saaledes for mig, at der vil kunne fremkomme ikke saa faa. Jeg kommer til at tænke paa et Tilfælde, som forelaa for Gældskommissionen for nogen Tid siden. En Mand havde indmeldt sin Søn skriftligt i en Skole, og da Sønnen havde været der i nogen Tid, betalte Faderen ikke Skolepengene, hvorpaa Drengen paa en pæn Maade blev sat ud af Skolen af Skolebestyreren, som ikke ønskede at give gratis Undervisning. Saa gik der en 4—5 Aar, og saa søgte Skolebestyreren Faderen til at betale Pengene. Manden var imidlertid kommen lidt til Hægterne, og han maatte ogsaa betale Pengene ved Dom. Er det nu en skriftlig Forpligtelse eller ej, naar man indmelder sin Søn skriftligt i en Skole? Der staar deri ikke noget om Skolepengene, men det er en Selvfølge, at det er underforstaaet, at man vil betale, hvad det koster. Er det en skriftlig Forpligtelse eller en mundtlig Forpligtelse? Der kan jo være adskillige andre Krav, men jeg tvivler ikke paa, at vi ved Sagens Behandling, hvis den kommer i Udvalg, ogsaa ville kunne formulere Loven saaledes, at disse Tvivl, og for Resten ogsaa de Tvivl angaaende § 3, som den højtærede Justitsminister fremsatte, ville kunne blive klarede, og jeg tror saaledes nok, at Loven i det hele vil kunne have nogen praktisk Betydning.

Lange: Det er naturligvis vanskeligt for mig at udtale mig her lige overfor de Herrer, som have talt, idet de have set Sagen ud fra et juridisk Standpunkt. Men set fra et Købmandsstandpunkt tror jeg at turde sige, at det er ønskeligt, at vi komme bort fra denne Forældelsesfrist af 20 Aar for almindelige Regningskrav. Jeg skal derfor udtale Ønsket om, at denne Sag kan blive behandlet i et Udvalg, hvor der fra den højtærede Justitsministers Side kan blive gjort de Indvendinger, som i Realiteten maa gøres imod Loven, saaledes at vi alligevel kunne faa en Forbedring. Jeg skal sige til det ærede Medlem for Viborg (Sveistrup), som udtalte sig om den første Paragraf om de 5 Aar, at det er ikke tilstrækkeligt, at man ved, hvor en Mand er, naar han er udenfor Landet i 5 Aar; man kan da ikke nøjes med at faa en Erklæring fra denne Mand, men Regningskravet maa kunne gøres gældende imod ham, naar han senere kommer til Stede, fordi det har været umuligt at søge ham paa det Tidspunkt, hvor han var